

Matt Talbot, Terry Nelson 2019
(www.abbey-roads.blogspot.com)

Matt Talbot **van alcoholist tot heilig man**

Deel 3: Donkere jaren

In de zomer van 1868 werd Matt twaalf jaar oud en mocht hij gaan werken. Sinds de grote hongersnood in de jaren '40 was er erg weinig werk voor jonge ongeschoolde arbeiders zoals hij. Toch kreeg Matt een baan, als boodschappenjongen bij de firma Edward and John Burke, een wijnhandel die ook bier bottelde voor onder meer Guinness. Hier ging Matt voor het eerst aanzienlijk alcohol drinken, en al na een jaar kwam hij onder invloed thuis. Een collega van hem verklaarde jaren later dat er over Matt in deze periode weinig positiefs te zeggen was.

Toen zijn vader ontdekte hoeveel Matt dronk, zorgde hij dat Matt in september 1872 een baan kreeg als loopjongen bij de Port and Docks Board, waar hij zelf ook werkte. Zo hoopte zijn vader het alcoholgebruik van Matt in te perken. Dit mocht niet baten. Op zijn nieuwe werk dronk Matt whisky met de oudere werknemers, in plaats van wijn en bier. Matt ging meer en meer drinken, ondanks de steeds strengere straffen van zijn vader. Om zijn vader – die immers voor dezelfde werkgever werkte - verdere schande te besparen, of (volgens

andere bronnen) toen zijn vader met pensioen ging, vertrok Matt na drie jaar en werd hij metselaar bij Pemberton, een aannemersbedrijf.

In de daarop volgende jaren ging Matt steeds meer drinken. Als arbeider echter deed hij zijn werk goed, was een harde werker, kwam op tijd en was soms maanden achtereenvolgend van huis voor een bouwproject. Zijn zus Mary Andrews-Talbot vertelde later dat Matt ook in deze tijd goede karaktertrekken liet zien. Hij was eerlijk en oprecht, liet zich niet voor de gek houden en ging iedere zondagochtend naar de kerk – ook als hij de avond ervoor weer dronken thuis was gekomen. Tegelijk wordt verteld dat Matt flink kon vloeken en soms licht ontvlambaar was, maar ook zijn excuses aanbood als hij daarin te ver was gegaan.

In deze jaren was het de gewoonte dat salarissen op zaterdagmiddag in de kroeg werden uitbetaald. De voormannen die de betalingen deden, kregen hiervoor geld en consumpties toegeschoven van de kroegbazen. Veel arbeiders joegen het in de afgelopen week verdiende geld er dezelfde dag al weer doorheen. Ook Matt kwam op zaterdag avond meestal thuis bij zijn moeder met geen of bijna geen geld meer in zijn zak; de inkomsten van de afgelopen week waren uitgegeven aan het inlossen van de schuld in het café en aan nieuwe consumpties. Een nichtje hoorde later van Matts moeder dat Matt vaak thuiskwam met het kleine restant dat nog over was, en dan aan zijn moeder vroeg of ze daar nog iets aan had. Zijn moeder antwoordde dan “Moge God je vergeven, Matt, is dit de manier om met je moeder om te gaan?”.

Matt was, zoals gezegd, niet de enige die veel dronk. In de jaren '60 van de negentiende eeuw waren er ruim 1000 legale kroegen in Dublin, en bijna evenveel illegale. Het alcoholprobleem was immens. Alleen al in 1865 werden in Dublin – toen een stad met 250.000 inwoners - meer dan 16.000 mensen gearresteerd voor openbare dronkenschap. Eén derde van de arrestanten was vrouw. Vanuit de katholieke kerk werd in toenemende mate geprobeerd het drankmisbruik in te perken. Hierin was Ierland overigens niet uniek: ook in Nederland kwam medio negentiende eeuw de katholieke drankbestrijding van de grond.

Soms, als Matt geen geld had voor alcohol, verkocht hij zijn shirt of schoeisel; meermalen kwam hij dan blootvoets thuis. Het dieptepunt kwam op een avond toen Matt met zijn vrienden aan het drinken was. Bij hen was ook een blinde vioolspeler. Op enig moment raakte het geld van Matt en zijn maten op, en Matt en een vriend pikten de viool. De viool werd direct verkocht, en Matt, zijn vrienden en de nog onwetende vioolspeler dronken verder van de opbrengst. Pas toen hij naar huis ging ontdekte de vioolspeler dat zijn instrument verdwenen was. Jaren later heeft Matt geprobeerd de vioolspeler terug te vinden om hem schadeloos te stellen. Hij ging tevergeefs alle armenhuizen af. Uiteindelijk heeft Matt het geld dat de viool destijds had opgebracht gegeven aan een priester om missen op te dragen voor de muzikant. Deze gebeurtenissen staan afgebeeld op onderstaande tekening; links de vioolspeler en rechts de jonge Matt op blote voeten met een fles drank in zijn hand. Matt staat hier op Granby Lane, de straat waar hij in 1925 overleed.

Matt Talbot in Granby Lane, Terry Nelson 2019
(www.abbey-roads.blogspot.com)

Waarom Matt zoveel is gaan drinken? Daarover is niets bekend. Waarschijnlijk hebben bij hem de factoren meegespeeld die voor zoveel alcoholisten gelden. Allereerst een erfelijke component. Uit wetenschappelijk onderzoek is gebleken dat kinderen van alcoholisten relatief vaak zelf ook alcoholist worden, zelfs als ze niet bij hun ouders opgroeien. Dan een sociale component, waarbij de drinkcultuur in Dublin waarschijnlijk werd versterkt door de armoede en de nasleep van de hongersnood. Alcohol kan helpen om de ellende van alledag even te vergeten. En misschien heeft bij Matt ook een ervaring van leegte meegespeeld, een leegte die hij later door God heeft laten vullen.

Een citaat van Matt:

God zal ons niet vragen hoe welsprekend onze woorden waren maar hoe goed we geleefd hebben.